

Adformatie

13 NOVEMBER 2008, JAARGANG 36 NUMMER 46

WEEKBLAD OVER RECLAME, MARKETING EN COMMUNICATIE

Decibellen in de Randstad
City FM wordt Radio Decibel
26

Zakelijke netwerkster
Marianne van Leeuwen (Sisteract) onderneemt het liefst online
28

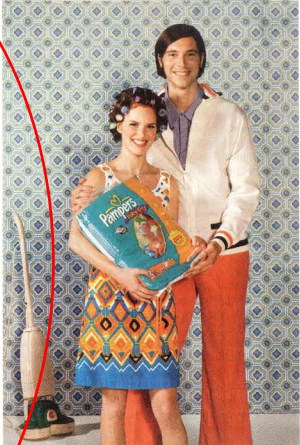
Regisseuse het toevan
De visuele wereld van fotografe Gerrit Schreurs
38

Redactie
020 - 573
Abonnee
0570 -
WWW

40 CREATIE

Clíent: Manfield Art Direction: Jeff de Wolf

Clíent: Kruidvat Art Direction: Paul Meijer

► die zei dat als hij het idee heeft dat het te goed gaat, altijd een dubbeltje laat bepalen welke volgende noot hij moet gebruiken. Die zet hij dan gewoon waar hij gebleven was in het stuk. Of hij zet zangers zover uit elkaar dat ze elkaar net niet kunnen horen. En daardoor wordt het goed. Zo werken goede art directors ook. Met Paul Meijer heb ik onlangs voor het Kruidvat werk gemaakt dat nog niet in mijn portfolio zat. Hij nam toch de stap om met mij in zee te gaan. Hij zoekt ook altijd naar iets nieuws, niet naar iets bestaands of wat je zou verwachten. Precies waar ik zelf ook naar streef.

Ook in beeldbewerking werden de mogelijkheden door de digitalisering oneindig. Schreurs deed en doet de nabewerking altijd in zijn eigen studio, waar nog drie mensen in dienst zijn (Mischa van Ginneken, Pieter Lenzker en Sylvia Koring). Alweer die controle over het beeld. Toch begint hij te merken dat nieuwe technieken niet het ultieme vangnet zijn. 'Het is niet altijd zo dat je met deelbeelden een goed beeld kan maken. Ik kom er steeds meer achter dat je het echt alleen maar moet gebruiken aan het eind van het beeldproces, als je iets kunt toevoegen. De klem van een goede foto moet al in het ruwe materiaal van de opname aanwezig zijn, want met postproductie alleen red je het niet. Het heeft dus nog steeds zin om te puzzelen en lang na te den-

ken over hoe het beeld vast te leggen. Fotografie van vóórer bewijst dat ook. Ik had laatst een boek met werk van Edward Steichen en Alfred Stieglitz. Als ik dat zie denk ik wel eens: ik kan maar beter helemaal niks. Dat is zo goed gedaan, in licht, kadering en sfeer. Of als je de decors ziet die Dali voor de film 'Spellbound' van Hitchcock heeft ontworpen. Hij wist perfect hoe je een hallucinatie moest visualiseren. Nu wordt zo iets niet meer gebouwd, maar in postproductie gemaakt. Dat is niet of niet altijd beter. Het is nu zelfs zo dat mensen hun eigen ogen niet meer kunnen of willen geloven. Ik heb bijvoorbeeld laatst in een penthouse gefotografeerd met een geweldige uitzicht over zee, en daarna zei iemand 'goede postproductie', terwijl het echt was.'

Schreurs erkent dat hij, ondanks deze keuzes van het digitale tijdperk, er toch vooral van profiteert. Hij past eerder in het rijtje van esthetische perfectionisten dan in dat van de dogmatische puristen. 'Sommige fotografen hebben hun succes te danken aan het feit dat ze de computer zoveel mogelijk buiten de deur houden. Marcel Christ is daar denk ik een voorbeeld van. Het kan best zijn dat hij nabewerkt, maar je ziet dat het in de basis heel puur is. Dingen vallen zoals ze vallen, desnoeds doe je het vier keer over, maar daar blijft het dan ook bij. Ik ben eerder geneigd om

dingen dan toch net iets te verschuiven om het nog mooier te maken. Wat dat betreft lijk ik in mijn manier van werken meer op Erwin Olaf. Die zegt zelf dat hij de set tot in het detail perfect opbouwt, maar als de foto sterker wordt door het stopcontact digitaal vijf centimeter te verschuiven, dan zal hij dat niet nalaten. Zo ben ik ook.'

Maar het moet altijd blijven kloppen met de werkelijkheid. Schreurs kan ervan balen als iemand aan een foto kan zien dat er voor een shoot in een sportschool bijvoorbeeld geen echte bokser is gebruikt maar een gespierd model omdat je dan zou kunnen zien dat de spieren niet op de goede plek zitten. Hij wijst op de foto van een springend model om wie een sluier heen valt. 'We hebben daar geen model voor genomen, maar een balletdanseres. Zij kon gewoon twintig keer dezelfde sprong of dezelfde draai maken. Dat maakt het werken veel makkelijker en het eindresultaat ziet er natuurlijker uit.'

VISAGIE

In zijn zoektocht naar de perfecte foto en de perfecte set werkt Schreurs bijna altijd samen met de beste art directors, set designers, stylisten en visagisten. Voor de Bijenkorf bijvoorbeeld met Gerard van der Hart. En recent met Thierry Somers voor de Quote 500. Zij maakten een serie waarin cliché attributen van rijkdom worden geprojecteerd op een

CREATIE 41

Clíent: Quote Art Direction: Thierry Somers

Clíent: Quote Concept: Thierry Somers

Clíent: Quote Concept: Thierry Somers

goudgeschminkt model. Eigenlijk hetzelfde idee als de leader van de James Bond-film Goldfinger. 'Daar hebben we goed naar gekeken. We hebben eerst geëxperimenteerd met hoe we de puitsant dure auto's en jachten het beste konden projecteren. In nabewerking werd het een platte sandwich, dus we hebben uiteindelijk een projector gebruikt waar je mee kunt flitsen. Daarmee hebben we dia's geprojecteerd op het model. Het mooie van een projectie is dat het heel vloeidend om zo'n lichaam heen vouwt en zich mengt met de overige verlichting. Het wordt bijna een soort visagie. Je loopt bij dit soort producties natuurlijk het risico dat het kitsch wordt en Quote zoekt nu eenmaal graag het randje op. Maar ik vind het toch mooi stijlvol geworden.'

Schreurs is in zijn element met opdrachtwerk, zelfs zoezer dat hij nauwelijks toekomt aan autonoom werk. Hij zegt dit te betrouwen al klinkt er niet heel veel spijt in zijn stem door. Schreurs: 'Voor mij is redactioneel werk eigenlijk vrij werk. Je hebt een opdracht, maar bepaalt zelf hoe je het aanpakt. Voor Quote bijvoorbeeld moest ik de (korte) opkomst en ondergang van de Commodore Gravel in Pocket fotografie. Via Marktplaats had de redactie er nog een op de kop getikt. Daar zochten we een Beïtroet-achtige omgeving voor en we vonden een gestoort pakhuis waarvan de nog staande muren zwart

waren geschilderd alsof het verbrand was. Op een andere foto werd het apparaat ondergedompeld in vervuild water. Dat soort klussen voelt voor mij echt aan als vrij werk. Het enige echte vrij werk in mijn portfolio is een serie die ik begin dit jaar in New York heb gemaakt. Als ik de kans zou krijgen, zou ik het vaker willen doen. Ik moet daarvoor wel de tijd vinden en daar moet ik

stringenter in zijn. Ik heb een keer een expositie in het Stedelijk Museum gehad en toen heb ik drie maanden geen klussen aangenomen. Ik vind dat toch ingewikkeld, omdat de studioskosten blijven doorlopen. Om meer vrij werk te maken, heb je veel grote klussen nodig die dat financieel mogelijk maken. Dat zou ideaal zijn, want de ambitie is er wel.'

'Een film voelt niet meer als glad ijs'

Gerrit Schreurs heeft zich recent aangesloten bij productiebedrijf Havasu. Hiervoor werd hij vertegenwoordigd door Peter Sterling. Havasu had al een tijd de ambitie te groeien in fotografie en brengt hiermee het aantal fotografen op drie (naast Erik Hijweerde en Willem de Roon). Executive producer Eric Smit trekt de kar. 'Ik ben ooit als cameraman afgestudeerd voordat ik begon met produceren. Op een gegeven moment zijn wij in contact gekomen met Erik Hijweerde, die bij zijn photoshoots af en toe ook wel wilde regisseren. Sinds dit jaar produceren wij ook zijn fotografieklussen. Er zijn best veel raakvlakken tussen regie en fotografie, al is fotografie vaak nog geraffineerder. Die verdieping van het produceren beviel ons erg goed, dus we hebben ook Willem de Roon aan ons gebonden. Gerrit werd door MacGyver in Istanbul vertegenwoordigd en zo zijn we in contact gekomen.'

Schreurs, die niet eerder regisseerde, sluit niet uit via Havasu ook eens commercieel klussen op zich te nemen. 'Dat was vroeger ondenkbaar voor mij. Ik kende Theo van Gogh, en vooral een groepje vrienden daaromheen. De filmwereld lokte, maar het solistische paste veel beter bij mij. Ik kon mijn toekomst dan veel meer zelf bepalen. Ik heb wel eens het licht voor een commercial gedaan en merkte toen dat iedereen dezelfde professionele technische kennis en procedures kent en deelt. Anders dan bij fotografie waar je je eigen methode voor het werken met licht met vallen en opstaan ontwikkelt en vertrouwt op je improvisatietalent en door ervaring opgedane kennis. Omdat ik nu een organisatie achter me heb staan met veel ervaring op dit specifieke maar verwante gebied, zal ik zeker geen nee zeggen als een film zich aandient. Het voelt niet meer als glad ijs.'